

РЕШЕНИЕ

№ 972

гр. Пловдив, 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Божидар Ив. Кърпачев

при участието на секретаря Станка Т. Деведжиева
като разгледа докладваното от Божидар Ив. Кърпачев Административно
наказателно дело № 20225330202269 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 26/08.03.2022г., издадено
от Директор на Областна дирекция по безопасност на храните - гр. Пловдив, с
което на С.Г.Т. е наложена глоба в размер на **300.00** лева за нарушение по чл.
139, ал. 1. т. 1 от Закона за ветеринарномедицинската дейност.

В жалбата се излагат конкретни съображения за незаконосъобразност
на НП и се моли за неговата отмяна. Сочи, че:

-в НП не било надлежно описано **мястото на извършване на
нарушението**;

-В АУАН и НП не били надлежно индивидуализирани животните,
предмет на нарушението;

-деянието било ненадлежно квалифицирано, доколкото в АУАН и НП
не било цифрово посочено кое предложение от чл. 139, ал.1, т.1 от ЗВМД
било нарушено;

-допуснато било нарушение на чл. 18 ЗАНН, доколкото деецът бил
наказан с едно наказание за нарушаване на две забрани;

-случаят бил маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Въззиваемата страна пледира за неоснователност на жалбата.

Претендира разноси.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Само за пълнота на изложението, следва да се посочи, че видно от приложената по делото разписка- НП е връчено на **15.03.2022г.** Жалбата е входирана на **28.03.2022**, което е в рамките на преклузивния **14-дневен срок** по смисъла на чл. 59, ал.2 ЗАНН в редакцията след измененията с ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.

Разгледана по същество **жалбата е неоснователна**, по следните съображения:

ПО ФАКТИТЕ И ДОКАЗАТЕЛСТВАТА

Въз основа на събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

При извършена проверка на 09.11.2021 г. от ветеринарен доктор С.Ж.Ж., на длъжност ********* в отдел „Здравеопазване на животните“ при ОДБХ - Пловдив, **в присъствието** на свидетеля М.П.К. и **на нарушителя С.Г.Т., в животновъден обект /ЖО/ с рег.№ 4214 - 0013**, находящ се **в землището на *******, собственост на С.Г.Т., живущ в *********, се е констатирало, че същият **отглежда 13 /тринадесет/ броя угоени прасета, 1 /един/ брой свиня-майка и 5 /пет/ броя подрастващи прасета или общо 19 броя прасета.**

Собственикът С.Г.Т. е потвърдил със собственоръчно попълнена декларация, че прасетата **са негова собственост. Всички прасета не са идентифицирани съгласно изискванията на чл. 139, ал, 1, т. 1** от Закона за ветеринарномедицинската дейност.

Посочената в НП фактическа обстановка се доказва от:

- показанията на актосъставителя, който в съдебно заседание **изрично потвърди констатациите в АУАН;**
- приложения по преписката **констативен протокол от 09.11.2021г.,**

подписан от нарушителя без възражения;

-саморъчно попълнена от нарушителя декларация от 09.11.2021г.;

-представената в съдебно заседание **извадка от публично достъпен регистър на БАБХ.**

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

При правилно установена фактическа обстановка, законосъобразно е приложен материалния закон, доколкото отглеждането на **19 броя свине без същите да са идентифицирани** по надлежния ред, обективно осъществява състава на чл. 139, ал.1, т.1 ЗВМД.

Противно на възраженията на жалбоподателя, в АУАН и НП достатъчно прецизно е индивидуализирана формата на изпълнителното деяние, като по мнение на настоящия състав, описанието: „*отглежда 13 /тринадесет/ броя угоени прасета, 1 /един/ брой свиня-майка и 5 /пет/ броя подрастващи прасета, като всички прасета не са идентифицирани съгласно изискванията на чл. 139, ал. 1, т. 1 от Закона за ветеринарномедицинската дейност*“ стриктно отговаря на диспозицията на **предложение първо на чл. 139, ал.1, т.1 ЗВМД.**

Противно на възраженията в жалбата, посочената в АУАН и НП цифрова правна квалификация- чл. 139, ал.1, т.1 ЗДвП е достатъчно надлежна. В този смисъл **не представлява СПН непосочването цифрово, че десетът е нарушил именно забраната по предложение първо** на чл. 139, ал.1, т.1 ЗДвП.

В тази връзка следва да се съобрази, че съгласно чл. 26, ал. 1 и 2 от Указа № 883 за прилагане на Закона за нормативните актове всеки нормативен акт се състои от членове, като членът може да се състои от алинеи, алинеята - от точки, а точката - от букви.

Същевременно според трайната съдебна практика прецизирането на правното основание чрез **посочване на структурни единици от по- ниско ниво**, каквито са отделните **изречения, предложения, хипотези, думи, няма правно значение.** Използването им в теорията и съдебната практика е факултативно и има за цел единствено поясняване на изложението, **без да е отговор на нормативно предписание** и без да създава общо задължение за

конкретизиране на отделните хипотези на правната норма.

В този смисъл при вярно посочване на члена, алинеята и точката на нормативната разпоредба, **са без каквато и да било релевантност** за законосъобразността на НП:

-евентуални пороци при индивидуализация на подразделения от по-нисък ред: изречения, предложения, алтернативи;

-цифровото непосочване на подразделения от по-нисък ред: изречения, предложения, алтернативи.

Така изрично Решение № 10289 от 23.11.2005 г. на ВАС по адм. д. № 3397/2004 г., Решение № 489 от 02.03.2011 г. по Зала д. № 496 / 2010 г. на Върховен касационен съд, Решение №23/08.05.2020 по дело №61/2020 на ВКС, Решение №59/09.05.2019 по дело №212/2019 на ВКС, Решение № 200 от 21.05.2014 г. по нак. д. № 574/2014 г. на Върховен касационен съд, Решение № 2157 от 22.10.2014 г. по н. д. № 1782/2014 г. на Административен съд – Пловдив

Тук следва да се съобрази и че **НП представлява единство от цифрова правна квалификация и словесно описание на нарушението**, като в процесното НП по достатъчно точен и недвусмислен начин е описано, че **деецът е отглеждал свине без същите да са надлежно идентифицирани**, тоест реализирал е първото предложение на забраните визирани в чл. 139, ал.1, т.1 ЗВМД.

С оглед гореизложеното следва да се приеме, че цифровото непосочване в АУАН и НП на предложение 1 от чл. 139, ал.1, т.1 от ЗМВД изобщо не представлява процесуален порок, а още по-малко съществен.

В този смисъл и Решение № 15 от 24.02.2020 г. по н. д. № 1027 / 2019 г. на Върховен касационен съд, Решение № 5/27 януари 2015 г., трето наказателно отделение, наказателно дело № 1733/2014 г. на ВКС.

Приложена е коректната санкционна норма на чл. 420а, ал.1 ЗВМД, доколкото същата изрично препраща към нарушения по чл. 139, ал.1, т.1 ЗВМД.

Наложената санкция е в рамките на законоустановения минимум, поради което по-нататъшни съображения досежно нейната индивидуализация не се дължат.

ПО ПРОЦЕСУАЛНИТЕ ВЪЗРАЖЕНИЯ НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ.

1/Неоснователно е възражението, че в АУАН и НП не били надлежно описани животните, предмет на нарушението. Както в АУАН, така и в НП те са в достатъчна степен индивидуализирани не само по брой и вид, но и чрез характеризиращи белези, а именно- **13 /тринадесет/ броя угоени прасета, 1 /един/ брой свиня-майка и 5 /пет/ броя подрастващи прасета или общо 19 броя прасета.**

В същия смисъл са и показанията на актосъставителя. Тук следва да се отчете и **саморъчно попълнената от нарушителя декларация,** в която **той сам е посочил същия брой прасета, при това с идентични характеристики,** като тези, очертани в АУАН и НП- 13 угоени прасета, 1 майка и 5 прасенца.

От гореизложеното следва, че **предмета на нарушението, не само е надлежно индивидуализиран** в АУАН и НП, но и е **изцяло ясен на жалбоподателя,** което навежда на извод, че по никакъв начин не е накърнено правото му на защита.

2/Неоснователно е възражението за допуснато нарушение на чл. 18 ЗАНН поради наказване на дееца за нарушаване на две самостоятелни забрани по чл. 139, ал.1, т.1 ЗВМД с едно наказание. Този довод на жалбоподателя се базира на твърденията му, че същият е наказан за нарушаване на забраните както по предложение първо, така и по предложение второ на чл. 139, ал.1, т.1 ЗВМД.

По-горе вече се обоснова, че **на жалбоподателя всъщност е вменено нарушаване на забраната само по чл. 139, ал.1, т.1, предложение първо от ЗВМД,** поради което изтъкваният довод за нарушение на чл. 18 ЗАНН се явява фактически необоснован.

Още повече, че дори и на дееца да бе вменено нарушаване на забраните, както по предл. 1, така и по предл. 2 на чл. 139, ал.1, т.1 ЗВМД, то по аргумент от ТР 6/22.06.2017г. по тълк. д. 6/2016 на ВАС **нарушението би останало едно единно** и отново не би било налице порок по смисъла на чл. 18 ЗАНН.

3/Неоснователно е възражението, че в НП не било надлежно описано

мястото на извършване на нарушението.

Действително съгласно чл. 57 ЗАНН задължителен реквизит на НП е „мястото“ на извършване на нарушението. Липсва, обаче въведено ограничение по какъв начин да се обозначи това място и по-специално липсва изискване то да се индивидуализира непременно чрез административен адрес.

С оглед гореизложеното е напълно възможно и достатъчно мястото на извършване на нарушението да бъде обозначено и по друг начин, стига той да е достатъчно ясен и недвусмислен, така че жалбоподателят да може да организира защитата си.

Гореизложеното изискване в процесния случай е спазено, доколкото в НП мястото на извършване на нарушението е индивидуализирано чрез посочване на животновъдния обект, в който е била извършена проверката и в който са били отглеждани процесните животни.

Нещо повече, в НП е посочен регистрационния номер на животновъдния обект- 4214-0013, като е налице пълно съответствие между посочения в НП регистрационен номер и номера на животновъдния обект, посочен в АУАН, в констативния протокол, в поканата за явяване за съставяне на АУАН и в саморъчната декларация, подадена от нарушителя.

В случая посочването на регистрационния номер на животновъдния обект представлява достатъчна индивидуализация на мястото на извършване на нарушението, доколкото от представената от въззиваемата страна извадка се установява, че всеки животновъден обект се вписва под издадения му номер в публично достъпен електронен регистър, в който се посочват не само точния административен адрес на разположението му, но и географските координати на обекта.

Видно от извадката от регистъра, процесния животновъден обект № 4214-0013 е разположен в *****, като географските му координати са N:42.1494, E: 24.6737.

Действително в откритото заседание, проведено на 10.05.2022, се установи, че в НП е допусната техническа грешка, като след номера на животновъдния обект, вместо действителния му адрес в *****, е вписан личния адрес на жалбоподателя.

Че в случая се касае именно за техническа грешка е видно не само от показанията на актосъставителя и становището на юрисконсулта, но и от

заглавната част на самото НП, тъй като в графа адрес на наказаното лице е посочен именно *****.

В смисъл, че и в процеса по ЗАНН е възможно да бъдат допуснати (дори в съдържанието на НП) очевидни технически грешки, които да не водят до отмяна на НП са Решение № 1114 от 03.06.2021 г. по к. адм. н. д. № 866 / 2021 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2175 от 30.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 2104 / 2019 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 83 от 10.01.2020 г. по к. адм. н. д. № 3194 / 2019 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 715 от 28.03.2019 г. по к. адм. н. д. № 241 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив.

Тук следва да се съобрази и трайната съдебна практика, според която съществени са само тези нарушения, които водят до:

- невъзможност да се установи извършено ли е административно нарушение и кой е неговият автор;

-или съществено накърняват правото на защита на наказания субект да разбере фактическите параметри на повдигнатото му административно обвинение.

Същевременно само съществените нарушения, но не и тези, които нямата съществен характер, са основание за отмяна на НП.

Така Постановление № 5 от 28.10.1968 г., ПЛЕНУМ НА ВС.

В процесния случай, допуснатата техническа грешка не съставлява съществен порок по смисъла на цитираната задължителна съдебна практика.

Това е така на първо място, доколкото, както вече се спомена, животновъдният обект е надлежно индивидуализиран в НП чрез номера, под който той е вписан в публично достъпния регистър на БАБХ, като освен това този номер е надлежно посочен във всички останали процесуални документи-АУАН, Констативен протокол, поканата за съставяне на АУАН.

От друга страна, действителното място на разполагане на животновъдния обект-***** е надлежно индивидуализирано не само в публичния регистър на БАБХ, но и в АУАН, констативния протокол и поканата за съставяне на АУАН.

Следва да се отбележи, че животновъдния обект е надлежно индивидуализиран чрез регистрационния си номер дори в саморъчната декларация, подадена от наказаното лице. В тази декларация нарушителят собственоръчно е изписал освен регистрационния номер на животновъдния обект (съвпадащ с този посочен в НП), но и коректния му административен адрес (с. Оризари), като също така саморъчно е изписало и предмета на нарушението (общо 19 броя свине), които изцяло кореспондират с отразените в НП.

Налага се извод, че жалбоподателят изначално е бил наясно с фактическите параметри на повдигнатото му административно обвинение, като този извод е важим с особена сила, ако се съобрази и обстоятелството, че жалбоподателят лично е присъствал:

- на проверката в животновъдния обект,
- на съставянето на констативния протокол и
- на съставянето на АУАН.

Не на последно място следва да се отбележи, че в НП при описание на съставомерните признаци на деянието, се прави изрично препращане към съдържанието на:

- констативния протокол от 09.11.2021г., в който точното местоположение на животновъдния обект, а именно ***** е надлежно описано и който констативен протокол е съставен в присъствието на наказания субект и е подписан без възражения от него;

-саморъчната декларация от 09.11.2021г., подадена лично от наказания субект, в която точното разположение на животновъдния обект в с.Оризари отново е надлежно описано.

От гореизложеното може да се направи извод, че по делото не възниква абсолютно никакво съмнение досежно цяла група от обстоятелства:

- за точно разположение на процесния животновъден обект- в *****;
- че НП е издадено именно за животновъдния обект, който е надлежно описан в АУАН и Констативния протокол, което е видно както от съвпадащия регистрационен номер на животновъдния обект във всеки един от процесуалните документи, така и от изричното препращане в НП към съдържанието на констативния протокол;

- че жалбоподателят изначално е бил наясно с фактическите параметри на повдигнатото административно обвинение.

Предвид гореизложеното следва да се приеме, че допуснатата техническа грешка в съдържанието на НП, не представлява СПН по смисъла на цитираната задължителна практика на Върховния съд.

Компетентността на актосъставителя и на наказващия орган не е оспорена от жалбоподателя, а и произтича от нормата на чл. 472 ЗВМД.

ПО ВЪЗРАЖЕНИЕТО ЗА МАЛОВАЖНОСТ НА СЛУЧАЯ.

Така навежданото възражение е неоснователно.

Действително, доколкото съгласно ТР 1/2007 по тълкувателно дело 1/2005г. на ВАС преценката за маловажност на случая е такава по законосъобразност, а не по целесъобразност, то изводът, че нарушителят следва да бъде реално санкциониран, задължително следва да бъде предшестван от обсъждане на въпроса позволява ли констатираната действителна обществена опасност да деянието ангажиране на държавна репресия спрямо деенца.

В тази връзка настоящия състав изцяло споделя трайно утвърдените в практиката принципни съображения, че при липса на изрична законова дефиниция на понятието маловажен случай в ЗАНН (в редакцията към датата на извършване на нарушението), на основание чл. 11 ЗАНН субсидиарно приложение следва да намери НК, според чл. 93, т.9 на който маловажен случай е налице, когато с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, деянието представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Аналогична дефиниция в сегашната редакция на ЗАНН е дадена в т. 4 от ДР за ЗАНН.

Изрично следва да се уточни, че при преценка за маловажност на случая, съпоставката на степента на обществена опасност се прави с други нарушения със същата правна квалификация, а не с други нарушения с различна правна квалификация. Това е така, доколкото степента на обществена опасност на даден вид нарушения е оценена от

законодателя чрез предвидената за тях санкция.

В процесния случай от жалбоподателя нито са изложени твърдения, нито са представени доказателства процесният случай да разкрива по-ниска степен на обществена опасност **от типичния случай на нарушения с тази правна квалификация.**

Липсата настъпили вредни последици не може да бъде такова обстоятелство в процесния казус, доколкото **нарушението по чл. 139, ал.1, т.1 ЗВМД е на просто, формално извършване**, като при него **липсата на вредни последици е типичния случай, а не изключението.**

Не може да бъде такова обстоятелство и факта, че деецът е санкциониран за първи път, доколкото това обстоятелство е съобразено от наказващия орган чрез санкционирането на дееца по основния състав на чл. 420а, ал.1 ЗВМД, а не по квалифицирания състав на 420а, ал.2 ЗВМД, като тук следва да намери приложение **забраната на чл. 56 НК едно и също обстоятелство да се отчита два пъти-веднъж при квалификация на деянието и веднъж при индивидуализация на наказанието.**

Точно обратното, според настоящия състав по делото **са налице обстоятелства, които говорят за даже завишена степен** на обществена опасност на извършеното **спрямо типичния случай** на нарушения с тази правна квалификация. Това се извежда:

- на първо място **от големия брой на предмета на нарушението-19 броя свине**, което говори за висок интензитет на засягане на обществените отношения;

- а освен това от особената обстановка, в която е извършено нарушението, като в тази насока следва да се съобразят показанията на актосъставителя, че **по това време е върлувала епидемия от чума по животните, което крие повишен риск от разпространяване на заразата.**

С оглед всичко гореизложено НП следва да се потвърди.

ПО РАЗНОСКИТЕ

При този изход на спора на основание чл. 63д ЗАНН, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 27е НЗПП право на разноски има въззиваемата страна, доколкото е

защитавана в производството от юрисконсулт.

Предвид фактическата и правна сложност на делото, която е ниска, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер- 80 лева.

Доколкото съгласно чл. 12, ал.4 от Устройствения правилник на БАБХ, въззиваемата страна –ОДБХ-Пловдив е самостоятелно юридическо лице, то разноските следва да се присъдят по нейна сметка.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 26/08.03.2022г., издадено от Директор на Областна дирекция по безопасност на храните - гр. Пловдив, с което на С.Г.Т. е наложена глоба в размер на **300.00** лева за нарушение по чл. 139, ал.1, т. 1 от Закона за ветеринарномедицинската дейност.

ОСЪЖДА С.Г.Т., ЕГН ***** да заплати в полза на Областна дирекция по безопасност на храните - гр. Пловдив сумата от **8 0** лева, представляваща съдебни разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____